

Forening, som driver det paagældende Hjem, og Medarbejderne, eller for Medarbejderne ved de Opdragelseshjem, der drives for Lederens Regning, efter Aftale med denne. Det offentlige har hidtil været uden Indflydelse paa disse Lønnings Størrelse. Den altovervejende Lønningsform er den foran for saa vidt angaar Lærlingeplejehjemmene omtalte Nettoløn og fri Station.

Den private Børneforsorg har — bortset fra ganske enkelte Institutioner, som raader over større Pengemidler — som foran anført altid været præget af Pengeknaphed, i en Række Tilfælde ligefrem af Fattigdom, og som en uundgaaelig Følge heraf har man inden for Børneforsorgens Institutioner altid arbejdet med meget lave Lønninger. Det er endvidere naturligt, at man har forsøgt at klare sig med saa faa Medarbejdere som muligt, hvoraf følger, at Arbejdsforholdene i vidt Omfang har været urimelige baade i Henseende til Arbejdstidens Længde, til Boligforhold, Ferieforhold og lignende.

Uanset at man fra Opdragelseshjemmenes Side altid og med Rette har lagt megen Vægt paa at faa netop de Personer ind i Arbejdet, som maatte antages at have en særlig Interesse og som Følge deraf ogsaa særlige Forudsætninger derfor, har man fra Opdragelseshjemmenes Side i lang Tid været klar over, at Børneforsorgen vilde stagnere, hvis Institutionerne ikke blev sat i Stand til at byde sine Medarbejdere bedre Arbejds- og Lønningsvilkår. Naar undtages de foran nævnte Grupper af Hjem, Skolehjem, Ungdomshjem og Lærlingeplejehjem, er der ikke hidtil fra det offentliges Side ydet noget Bidrag til Løsning af dette Problem. De forskellige Hjem har — bortset fra enkelte Grupper af Hjem — hidtil oppebaaret fast Statstilskud, og med Ydelsen af dette Tilskud har det offentlige hidtil anset sin Opgave for løst, uanset om Tilskudene i de enkelte Tilfælde satte Institutionerne i Stand til at klare sig, herunder ogsaa at opretholde et forsvarligt Lønniveau.

Efter at Arbejdsgruppen havde beskæftiget sig i nogen Tid med Spørgsmaalet om en almindelig Forbedring af Opdragelseshjemmenes Standard, stod det klart, at Spørgsmaalet om *Lønninger* og *Normeringer* er Kardinalpunktet, men at et Forsøg paa at forbedre Standarden uden samtidig at foretage dyberegaende Undersøgelse af, hvad en rimelig Reform specielt paa disse Punkter vilde koste, dels næppe vilde føre til et positivt Resultat for Institutionerne, dels vilde give et endog meget mangelfuldt Billede af, hvilke Midler der er en nødvendig Forudsætning for, at den danske Børneforsorgs Institutioner kan siges at opfylde Tidens Krav.

Arbejdsgruppen har derfor ført en Række Drøftelser med Repræsentanter for følgende Organisationer: Foreningen for Skole-, Ungdomshjem og Fredshjem, Foreningen for Optagelses- og Lærningehjem, Dansk Børnehjemsforening samt Repræsentanter for Foreningen af statsanerkendte Spædbørnehjem.

Der er med alle disse Repræsentanter opnaaet Enighed om følgende Forslag til Lønnings- og Normeringsregler ved de anerkendte Opdragelseshjem, forsaavidt angaar *den Del af Personalet, der tager Del i det opdragende Arbejde*.

N o r m e r i n g.

Det erkendes fra alle Sider, at Arbejdet i Opdragelseshjemmene har en særlig Karakter, og derfor ikke uden videre kan sammenlignes med andet Arbejde. Arbejdet er ikke blot meget krævende saavel i fysisk som i psykisk Henseende, men kræver tillige, at Arbejdets Udøvere saa vidt muligt altid er til Stede. Bl. a. under Hensyn hertil er der — som foran anført — Enighed om, at det ikke vil være rimeligt at forlange indført en bestemt afgrænset Arbejdsdag. Hertil kommer, at Forholdene paa de forskellige Institutioner er meget uensartede dels som Følge af de lokale Forhold, dels som Følge af Arbejdets forskellige Karakter. Paa den anden Side er der Enighed om, at der bør lægges Loft over Arbejdsydelsen derved, at visse Normer opstilles, og at det ved tilstrækkelige